

πέτρῃ ἐπ' ἠλιβάτῳ, τάχα δ' ἤρετο κύδιμον Ἑρμῆν·
 Πῶς ἐδύνω δολομῆτα δύω βόε δειροτομῆσαι, 405
 ὦδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἐγὼ γε
 θαυμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδὲ τί σε χρὴ
 μακρὸν ἀέξεσθαι Κυλλήνιε Μαιάδος υἱέ.

Ὡς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶ περιστρεφε καρτερὰ δεσμὰ
 ἄγνου· ταὶ δ' ὑπὸ ποσσὶ κατὰ χθονὸς αἶψα φύοντο 410
 αὐτόθεν ἐμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλησι
 ῥεῖά τε καὶ πάσησιν ἐπ' ἀγραύλοισι βόεσσιν,
 Ἑρμέω βουλήσιν κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 θαύμασεν ἀθρήσας. τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
 χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πῦρ ἀμαρύσσων 415
 ἐγκρύψαι μεμαῶς· Λητοῦς δ' ἐρικυδέος υἱὸν
 ῥεῖα μάλ' ἐπρήυνεν ἐκηβόλον, ὡς ἔθελ' αὐτός,
 καὶ κρατερόν περ ἐόντα· λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρὸς
 πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἧ δ' ὑπὸ χεῖρὸς
 σμερδαλέον κονάβησε, γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 420
 γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
 θεσπεσίης ἐνοπῆς, καὶ μιν γλυκὺς ἴμερος ἦρει
 θυμῷ ἀκουάζοντα· λύρη δ' ἐρατὸν κιθαρίζων
 στῆ ῥ' ὃ γε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱὸς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων 425
 γηρύετ' ἀμβολάδην, ἐρατὴ δὲ οἱ ἔσπετο φωνή,
 κραίνων ἀθανάτους καὶ θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν,
 ὡς τὰ πρῶτα γένοντο καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος.
 Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῆ
 μητέρα Μουσάων, ἧ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν· 430
 τοὺς δὲ κατὰ πρέσβιν τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος
 ἀθανάτους ἐγέραιρε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς
 πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
 τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσι ἀμήχανος αἶνυτο θυμόν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 435

Βουφόνε μηχανιώτα πονεύμενε δαιτὸς ἑταῖρε
 πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας.
 ἡσυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι οἶω.
 νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἶπε πολύτροπε Μαιάδος υἱέ
 ἧ σοί γ' ἐκ γενετῆς τάδ' ἄμ' ἔσπετο θαυματὰ ἔργα 440
 ἧέ τις ἀθανάτων ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων